

maksimum for dagpengeunderstøttelsen. Ikke-forsørgere med under 15 års medlemstid kan i en overgangstid — nemlig til 1. april 1968, da kassernes kontrol- og anvisningsfunktioner forudsættes at overgå til offentlige arbejdsanvisningskontorer — højst få udbetalt 40 kr. som dagpenge.

Bortset fra denne overgangsregel gælder samme dagpengesats uden hensyn til medlemmernes forsørgerforhold, og dagpenge vil være den eneste understøttelse, der ydes under ledighed.

Ud over den begrænsning af den daglige understøttelses størrelse, der følger af, at dagpengene højst kan andrage det nævnte maksimumsbeløb, begrænses udbetalingen til det enkelte medlem derved, at der højst kan udbetales en understøttelse, som svarer til $\frac{4}{5}$ af medlemmets hidtidige arbejdsfor-tjeneste.

Såfremt et medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse ved medlemskab af flere arbejdsløshedskasser er sikret større arbejdsløshedsunderstøttelse, nedsættes dagpengene fra den anerkendte arbejdsløshedskasse tilsvarende.

2) Indførelse af *ensartet medlemsbidrag* i alle anerkendte arbejdsløshedskasser med samme dagpengehjælp. Den hidtil gældende ordning havde medført betydelig variation i medlemsbidrag. Denne variation beroede i alt væsentligt på forskelle i ledighedsforholdene kasserne imellem.

3) Ændring af reglerne om *refusion* til kasserne. Efter den tidligere gældende ordning dækkedes en i loven fastsat andel af kassernes understøttelsesudgifter ved refusioner og tilskud fra det offentlige.

Som konsekvens af, at medlemsbidragets størrelse fikseres i loven, er refusionsordningen ændret således, at staten til kasserne yder fuld refusion af disses understøttelsesudgifter i foregående finansår, og således at hver kasse til statskassen indbetaler det fastsatte medlemsbidrag. Dette indebærer, at kasser med lav ledighed kommer til at indbetale større beløb til statskassen end det, der ydes kassen i refusion.

Det er endvidere bestemt, at hver af de anerkendte arbejds-løshedskasser pr. 1. april 1967 eller i rater inden for finansåret